

Nr 351

Av herr **Löfgren**, om rätt för tullen att utfärda provisoriskt körförbud för inkommande fordon.

(Lika lydande med motion nr 325 i Första kammaren)

Stockholm den 23 januari 1970

Sigfrid Löfgren (fp)

Nr 352

Av fru **Sundberg m. fl.**, om tillståndstvång för anordnande av skrotbilsupplag.

(Lika lydande med motion nr 249 i Första kammaren)

Under år 1964 skrotades i vårt land ca 134 000 bilar. Enligt beräkningar som gjorts kommer antalet bilar som skrotas år 1975 att vara ca 260 000. Trots att problemen med bilvraken och deras omhändertagande och nedskrotning länge varit aktuella har de emellertid inte lösts. Utefter vägarna ser vi allt oftare övergivna bilar, vilka snabbt berövas sina funktionsdugliga delar och tydligt bär vittnesbörd om olämpligheten i att avbörda sig icke trafikdugliga fordon i naturen.

De flesta skrotfärdiga bilar säljs till skrotupplag eller s. k. bilkyrkogår-

dar. Allt fler bilverkstäder med tillgång till tomtmark köper upp gamla bilar och tar till vara vissa delar varefter bilarna lagras på befintlig mark. Sådana bilkyrkogårdar blir allt vanligare och verkar på ett påfallande sätt förfulande på landskapsbilden. I vissa fall är de omgärdade av ett plank som endast i mycket ringa grad hindrar från insyn.

I 1964 års naturvårdslag 19 § stadgas:

Finnes anledning antaga att nybyggnad, upplag eller annat arbetsföretag av visst slag som ej omfattas av tillståndsgivning enligt 18 § skulle inom visst område komma att i väsentlig mån skada landskapsbilden, äger länsstyrelsen förordna att företag av det slaget icke må utföras inom området utan länsstyrelsens tillstånd. I samband med tillstånd må länsstyrelsen meddela sådana föreskrifter att företagets menliga inverkan på landskapsbilden såvitt möjligt begränsas eller motverkas.

De s. k. bilkyrkogårdarna har i många fall vuxit fram successivt utan att det från början varit företagarens avsikt att hålla större lager av bilvrak. Det finns anledning att förmoda att åtskilliga skrotbilsupplag tillkommit utan att tillstånd för sådan upplagsverksamhet sökts hos länsstyrelsen. I andra fall torde eventuella föreskrifter antingen ha varit otillräckliga eller icke följts.

Vi vill slå fast att ett skrotbilsupplag alltid verkar förstörande på miljön såväl på landsbygden som inom tätbebyggt område. Generellt bör gälla att sådant upplag alltid måste utformas på sådant sätt att miljön i så ringa grad som möjligt förstörs, vilket skulle innebära att tillräckligt skydd mot insyn måste vara obligatoriskt. Detta skydd måste vara så konstruerat att insyn förhindras även då upplaget betraktas från ett längre avstånd och då utgör en del av landskapsbilden.

Trots att naturvårdslagen bara är sex år gammal kan man redan nu konstatera att den inte fungerar med avseende på bilkyrkogårdarna. Särskilda tillämpningsföreskrifter med avseende på dessa bör utfärdas, varvid de ovan framförda synpunkterna bör beaktas. Föreskrifterna bör gälla även område som ingår i fastställd generalplan, stadsplan eller byggnadsplan.

Med anledning av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte uppdraga åt vederbörande myndighet att utfärda sådana tillämpningsföreskrifter till § 19 naturvårdslagen att tillstånd för upplag av skrotbilar alltid måste begäras av länsstyrelsen. Villkor för tillståndsgivning bör vara att upplagen skyddas från insyn.

Stockholm den 22 januari 1970

Ingrid Sundberg (m)

Gunnar Oskarson (m)

Rolf Clarkson (m)